

Mål C-125/94

Aprile Srl i likvidation mot Amministrazione delle Finanze dello Stato

(begäran om förhandsavgörande
från Giudice conciliatore di Milano)

”Avgifter med motsvarande verkan — Förbud — Tillämplighet
på handeln med tredje land”

Förslag till avgörande av generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer föredraget den
29 juni 1995 I - 2922
Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 5 oktober 1995 I - 2939

Sammanfattning av domen

1. *Begäran om förhandsavgörande — Domstolens behörighet — Gränser — Begäran om tolkning som inte avser ett hypotetiskt problem — Skyldighet att fatta beslut (EG-fördraget, artikel 177)*
2. *Transporter — Varutransporter — Underlättande av gränspassager — Direktiv 83/643/EEG — Tillämpningsområde — Transporter inom gemenskapen — Handel med tredje land — Omfattas inte (Rådets direktiv 83/643, artiklarna 1.1 och 5.1 a)*

3. *Fri rörlighet för varor — Handel med tredje land — Tull — Avgifter med motsvarande verkan — Ensidigt införande av medlemsstaterna — Otillåtlighet — Gemenskapens exklusiva behörighet*
(EG-fördraget, artiklarna 9 och 113)
4. *Fri rörlighet för varor — Handel med tredje land — Förbud mot avgifter med motsvarande verkan föreskrivet i avtal som ingåtts av gemenskapen eller i gemenskapens förordningar i fråga om jordbruk — Samma räckvidd som vid handel inom gemenskapen*
(EG-fördraget, artikel 9)

1. Inom ramen för det samarbete mellan domstolen och de nationella domstolarna som inrättats genom artikel 177 i fördraget ankommer det enbart på den nationella domstol som handlägger tvisten och som skall döma i målet att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i varje enskilt mål bedöma såväl nödvändigheten av ett förhandsavgörande för att kunna meddela dom som relevansen av de frågor som den ställer till domstolen. Följaktligen är domstolen i princip skyldig att pröva de av den nationella domstolen ställda frågorna då de avser tolkningen av en gemenskapsrättslig bestämmelse.
2. Det följer av artikel 1.1 i direktiv 83/643 om underlättandet av fysiska kontroller och administrativa formaliteter vid transport av varor mellan medlemsstater, ändrat genom direktiv 87/53, att bestämmelserna i direktivet och framförallt artikel 5.1 a andra strecksatsen, i vilken gränstullens vanliga öppettider fastställs, utan inverkan på gällande särskilda gemenskapsrättsliga bestämmelser som reglerar handel med tredje land endast är tillämpliga på transporter av varor mellan medlemsstater och inte på handel med tredje land och särskilt medlemsländer i EFTA.

Det skulle förhålla sig annorlunda om domstolen hade blivit ombedd att besvara en rent hypotetisk fråga, men så är inte fallet. Trots att den nationella domstolen inte har lämnat en uttömmande redogörelse för det faktiska och rättsliga sammanhang i vilket frågorna uppkommit, förfogar domstolen över tillräcklig information om tvisten för att den skall kunna tolka gemenskapsrättens föreskrifter och på ett ändamålsenligt sätt besvara de ställda frågorna.

3. På grund av risken att allvarligt skada såväl gemenskapens tullområde, som utgör en enhet, som den enhetliga gemensamma handelspolitiken har medlemsstaterna inte rätt att med stöd av endast nationell lagstiftning påföra avgifter med motsvarande verkan som tull i handeln med tredje land. För att säkerställa att avgiftsuttaget får samma inverkan i alla

medlemsstater på handeln med tredje länder, ankommer det endast på gemenskapen att fastställa och vid behov ändra nivån på de avgifter och skatter som belastar produkterna från dessa länder.

4. Om förbudet mot avgifter med motsvarande verkan förekommer i bilaterala eller multilaterala avtal slutna mellan gemenskapen och ett eller flera tredje länder i syfte att undanröja handelshindren, eller i

rådets förordningar om den gemensamma organisationen av marknaderna för olika jordbruksprodukter vid handel med tredje länder, är räckvidden av detta förbud densamma som vid handel inom gemenskapen. Avtalen, och i än högre grad jordbruksförordningarna, skulle nämligen berövas en viktig del av sin ändamålsenliga verkan om det där förekommande begreppet avgift med motsvarande verkan skulle tolkas som om det hade en mer begränsad räckvidd än när begreppet förekommer i fördraget.